

A restaura sau cum structurile stabile au nevoie de gesturi fragile

Artistă: Adelina Ivan

Curator: Anca Verona Mihuleț-Kim

15.03 – 03.05.2018

Vernisaj: 15.03.2018, începând cu ora 19:00

Galeria Anca Poterașu

Strada Plantelor nr. 58, București

Seturi de gesturi repetitive, o cronologie care se desfășoară în falduri și spații de rezistență unde un substitut al sinelui își caută condiția sunt elemente care delimitează un univers conceptual unde misterul *lucrurilor* este protejat.

Expoziția *A restaura sau cum structurile stabile au nevoie de gesturi fragile* urmărește tocmai rearanjarea acelor lucruri și stări care revelează traseul conceptual al Adelinei Ivan, o artistă care în ultimii ani a surprins restructurarea timpului în fața ochiului critic al unui prezent fragmentat.

În vara lui 2017, Adelina Ivan ia parte la Academia internațională de vară de la Salzburg și folosește acest timp pentru a se apropia de mediul instalației prin introducerea de partiții, de straturi succesive de material, din care să rezulte obiecte tridimensionale care să comunice direct și chiar să completeze spațiile în care sunt instalate.

Obsesia pentru corp și trecutul personal atât de evidente în proiectele anterioare, cum ar fi lucrarea video *Atena adjusting her sandal* [*Atena ajustându-și sandaia*], prezentată în 2016 la ODD în București sau complexul de obiecte și video din expoziția *Frugalitas Severitas Fidelis*, care a avut loc la tranzit.ro/ București tot în 2016, a fost înlocuită de experimente în direcția compunerii relației dintre obiect și spațiu. Artista declară că din aceste explorări a rezultat „un fel de transformare reciprocă în care obiectul este conținut de spațiu, iar spațiul este înghițit de obiect, determinând un organism compus din piese cu fragilitate încorporată, gata să se destrame pentru a se reconstrui apoi. Procesul de transformare continuă a obiectului vestimentar, al țesăturii, prezervarea memoriei hainelor, interacțiunea dintre diferitele materiale, dinamica spațiului și a timpului sunt transpuse în instalațiile spațiale din această perspectivă”. Într-un text publicat în 1970, *Existence Beyond Condition* [*Existență dincolo de condiție*], sculptorul japonez Suga Kishio vorbește despre diferențele dintre *existență* și *prezență* atunci când vine vorba despre obiectele artistice; artistul contemporan nu mai are capacitatea de a prezerva obiectele, mai ales că documentarea fotografică substituie de multe ori prezența acestora. Pe măsură ce se pierde legătura cu obiectul finit, starea de prezență este înlocuită cu starea de existență a obiectului. Existența se referă la timp, spațiu și la starea invariabilă a obiectului, indicându-ne că obiectul pe care îl vedem se află cu adevărat acolo. Pentru mulți artiști, producția stării de prezență a obiectului este secundară și este conectată cu conștiința producerii unui lucru. Ne putem referi și la o stare evidentă de absență, ca opusă prezenței per se, iar pentru a face tranziția de la absență la prezență este necesar ca elementul-cheie să fie vizualizat. Dacă starea de prezență constituie punctul de vedere al unui obiect pregătit pentru vizualizare, starea de absență trebuie considerată responsabilă pentru crearea unui obiect care nu poate fi vizualizat; starea de prezență impune trecerea de la o lume fictivă la o lume reală. Starea de prezență reprezintă mai mult decât simpla idee de a fi prezent. Chiar dacă pentru a asigura starea de prezență a unui artefact este nevoie de intervenția umană, există o multitudine de factori, de forme de manipulare și acțiuni care determină condiția prezență a obiectului. Pentru a substitui corpul, care în percepția artistei este mai degrabă un corp pierdut decât un corp absent, Adelina Ivan a accentuat contactul dintre geometrie și spațiu, percepută ca un cod secret de comunicare și înțelegere. Astfel, obiectele plane sunt desfășurate în spațiu și recreate – latura unui pătrat este desprinsă de acesta, este rulată spre exterior, după care este

suspendată deasupra noii forme. Sau măștile cosmetice pe suport textil colectate de artistă în ultimele luni sunt așezate pe cărămizi refractare, care sunt apoi întinse într-un colț, declanșând o meditație asupra antagonismului dintre spațiul intim și spațiul social, dar și asupra reproducerii identității. Pe de altă parte, sunt puse în balans forța și fragilitatea, expunerea și protecția, efemeritatea și permanența, ilustrând ideea de ritm și mișcare repetitivă, dar și de timp care se alungește și se reflectă în gesturi și materiale.

În contextul transformării structurilor narative în structuri spațiale, Adelina Ivan preia o imagine documentară în care o rochie veche este așternută într-un tratament chimic la un laborator de restaurare și recrează povestea în expoziție, folosind de data aceasta o rochie produsă de ea. În concepția artistei, fibrele și hainele preiau amintirea corpului și au rolul de preservare a memoriei. De regulă, materialele textile folosite de Adelina Ivan sunt accesorii de interior ale hainelor, fără valențe estetice și invizibile pentru cei care le poartă. Hainele, cu corporalitatea și cu non-corporalitatea simultană, conțin forma și anti-forma, materialitatea și imaterialitatea. Simulacrul unei schele pe care a fost montată o plasă de protecție aduce în discuție procesualitatea artistică și abstractizarea ca reprezentare a ceea ce se află în subconștient. În egală măsură, schela reprezintă un *grilaj*, formă recurentă în creația sa. Artista percepe grilajul ca pe un strat-tampon între spațiul domestic și spațiul exterior, o formă de exprimare care a apărut ca răspuns la opresiune, dar și ca rezistență în fața dominației masculine și a codurilor de raportare ale femeii la societate.

Cel mai recent video al artistei se concentrează de asemenea pe proces, pe ritualul de pregătire și pe gesturile reflexe de dinaintea începerii unui proiect. Chiar dacă până acum Adelina Ivan colabora cu actori sau performeri pentru partea de imagine în mișcare, în cazul de față, artista este cea care generează acțiunile și performează în fața camerei, urmând un scenariu mental, în care intuiția și experiența personală motivează relația cu materialele și desfășurarea acestora în spațiul determinat de ea. Adelina Ivan denumește acest set de acțiuni *geometrizare*, un mod de a exprima pe de-o parte puterea, iar pe de altă parte vulnerabilitatea, fragilitatea și imperfecțiunile.

În expoziție, lucrările sunt dispuse într-un mod rațional, lăsând la o parte întâmplarea – există o încăpere dedicată memoriei și prezervării acesteia, o încăpere dedicată procesului și un non-spațiu în care este transpusă întinderea liniară a timpului, care de fapt face și legătura între cele două încăperi. În acest teritoriu al prezenței și absenței, se produce o conjuncție între spațiu și obiect, moment în care cele două coordonate se întrepătrund și se confundă, după principiul cristalizării, generând ceea ce este cunoscut sub numele de *Punktraum [spațiul punct]* – un model matematic al spațiului locuirii, al afinităților și legăturilor sensibile dintre liniile directoare care au dus la formarea acestei structuri stabile.

Adelina Ivan (n. 1970) trăiește și lucrează în București, Practica sa artistică urmărește o explorare continuă a materialelor textile, a limitelor și a posibilităților acestora. Căutând prin istorii fictive, amintiri și realități istorice deopotrivă, Adelina Ivan țese structuri narative dispartate prin relaționări complexe. Artista examinează reflecția luminii asupra texturilor, structurilor și geometriilor într-o căutare artistică a compunerii și a dezintegrării materiei, a curgerii și a opririi timpului și a potențialității materiei de deconstrucție. Limbajul său arhitectural și auto-reflexiv folosește tehnici mixte, lucrând cu materiale textile, printuri și tehnici de reproducere ale imaginii, imagini scanate, video. Printre expozițiile sale personale se numără: *The Color of Geometry PrivateOffSpace* (Frankfurt, 2017), *Time Delusion* (Kube Musette, București, 2016), *Atena adjusting her sandal* (ODD București, 2016). Dintre expozițiile de grup menționăm: Bienala Alb Negru (Satu Mare, 2017), *Portaluri* (Galeria Anca Poterașu, 2017), *Frugalitas Severitas Fidelis* (tranzit.ro/București, 2016), *Are We Human* (Istanbul Design Biennial, 2016), *ReRe. Overriding Design with Art and Vice-Versa* (Vienna Design Week, 2016).